

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica izgonirii lui Adam din rai

Pace multă, pace și putere din cer pentru cărarea coborârii Mele cuvânt pe pământ! Îmi găsesc străjerii la veghe, Îmi găsesc cărarea sub voia Mea și Mi-i întăresc Eu, Domnul, pe cei ce-Mi sunt cărare.

Eu sunt Cel ce sunt. Chiar dacă pentru mulți Eu nu sunt, căci sunt ei, Eu sunt Cel ce sunt, și mai mult nu le spun lor, căci nu le-ar fi de ajuns oricâte le-aș spune, fiindcă cei ce vor să fie ei, aceluia nu le ajunge nici un fel de adevăr adevărat, căci duhul doririi de sine este mare când el stăpânește în om.

Eu sunt Cel ce sunt. Le este de ajuns acest adevăr celor ce Mă văd și Mă cunosc pe Mine Domn și Dumnezeu al lor. O, să țină de saț sufletului și credinței tale în Mine și în adevărul Meu de peste tine și în lucrarea Mea cu tine, măi poporul Meu. Te hrănesc mereu, mereu cu mult cuvânt, ca să te am hrănit și îngrijit mult, că scump este Mie cel ce crede în Mine fără nici o greutate pentru credință și fără prea multă dovadă a atotputerniciei Mele, căci credința este darul Meu dat omului cel cu inima curată, la care trage Dumnezeu, și care cu mult ușor trage ea la Mine, căci este curată, și vede bine curățenia omului și vede mult și întreg, și știe să aleagă.

Iată, este scris peste neamul creștinesc de pe pământ în ziua aceasta zi de lăsat de sec de mâncări grase și gustoase și dorite de trup. Acum șapte zile se zice că a lăsat sec omul creștin de mâncatul de carne, iar azi se zice că ar lăsa sec de mâncatul de brânză și de ouă până la praznicul Învierii Mele, dar se zice doar, căci cine să-l învețe pe om adevăratul post, adevărata viață așezată de sfinții și de părinții cei hrăniți cu Duhul Meu, de au lăsat ei pe pământ ordine cerească și mântuitoare și scrisă ca să fie ea cunoscută și iubită apoi de cei ce se mândresc că sunt creștini, că sunt botezați în Hristos și îmbrăcați întru El? O, e greu aceasta pentru omul cel botezat cu numele Meu peste el. Este tras omul spre toate ale lumii și este ispitit de ele la orice pas și ceas, iar celor ce pierd darul credinței din pricina neascultării de Dumnezeu, aceluia nu le mai trebuie mult ca să-și risipească toată statura cea creștinească și să primească peste ea plata neascultării, plata necredinței lor.

O, popor al cuvântului Meu, tu nu mai ai zi de lăsat de sec de carne, de brânză și de ouă, căci tu ai ascultat de Mine și ți-ai călugărit hrana și haina și gusturile și trupul tot și te-ai dat Mie casă și împărăție. Ai însă și tu legare pentru untdelemn în vremea acestei vremi de post. O, bucură-te și te veselește din toată inima și cugetul și sufletul tău, și să fii așa în tot acest timp și să știi cui dai bucuria și veselia ta, căci Mie trebuie să Mi le închini, și să încununezi cu ele dragostea ta de Dumnezeu, alegerea ta de partea Mea, măi poporul Meu. De aceea te rog, ai grijă de cuvinte, ai grijă de purtare sfântă, ai grijă, fiule, de dragoste pentru acestea, că începe acum o vreme sfântă foarte, și trebuie bine împletită cu pacea a toate câte tu vei lucra și vei aduce Mie. Te îndemn să fii harnic cu sufletul, dar și cu trupul, căci trupul le poartă pe toate și are nevoie de răscumpărare, iar pentru această răscumpărare trebuie trudă multă, nu puțină, ci multă lucrare trebuie.

O, fiilor, să nu vă văitați pentru trup, să nu-i căutați în voie, că este nevoie de mare nevoință cu trupul, fiindcă trupul l-a scos pe om din rai, din casa pe care i-am făcut-o Eu omului încă de la întemeierea lumii, de l-am așezat în fericirea ei și i-am dat să împlinească în ea legea fericirii, legea raiului, de care omul trebuia fără de cârtire să asculte, dar n-a ascultat omul, și greu se mai plătește neascultarea de Dumnezeu, măi poporul Meu. Această teamă a căderii din ascultarea de Dumnezeu, să vă fie ca o trezie veșnică, o, fiilor, că iată, omul n-a stat treaz pentru ea și și-a pierdut-o, fiilor. O, să nu se ia omul unul după altul pentru neascultare de Dumnezeu, că iată ce s-a întâmplat în rai dacă s-au luat unul după altul pentru neascultare cei doi!

Pomenim în duminica aceasta izgonirea lui Adam din rai, așezată ca pildă de înțelepciune sfântă peste neamul creștinesc la începutul vremii de post de cincizeci de zile în întâmpinarea praznicului Învierii Mele dintre cei morți. O, ce pildă plină de durerea zilei aceleia când omul a căzut din rai! Cel ce nu se pune în pielea celui căzut atunci din rai, unul ca acesta nu se recunoaște în acela și nu se va trezi din somnul sufletului său și va rămâne dormind în nepăsare, fugind de Dumnezeu, așa cum a dat Adam să fugă după ce a adormit adânc față de neascultarea lui de Făcătorul lui.

Hai să punem masă de înțelepciune și să stăm la ea în ziua aceasta sfântă și să luăm putere sfântă pentru ascultare de Dumnezeu Făcătorul. Voi, cei ce-Mi sunteți aproape popor al cuvântului Meu, pe care Eu Mă sprijin cu lucrările Mele cele de azi pe pământ, și voi, cei ce primiți cuvântul vieții prin împărțire de aici ca să-l faceți și voi faptă peste voi, o, hai să prânzim și să prindem putere sfântă din cer, căci Dumnezeu este în cer și vine pe pământ cu cerul, cu toți cei din cer, căci vai pământului și locuitorilor de pe el dacă n-ar fi Domnul cu ei pe pământ!

O, apropiați-vă și ascultați. După ce Dumnezeu a făcut omul după chipul și asemănarea Sa, i-am dat lui lucrare, i-am dat să asculte de Dumnezeu și să lucreze și să păzească așa raiul, care i-a fost dat de casă a sa, cu Domnul împreună în ea și nu altfel. O, n-a voit așa omul. S-a văzut împuternicit de Mine peste cele date lui în îngrijire și s-a vrut stăpân deplin și a dat să Mă gonească pe Mine afară și să rămână el. Odată cu dorul lui de stăpânire s-a trezit acest rău în cele ale facerii prin cuvânt și au ascultat ele de om, așa cum duhul cel rău născut în om a intrat în șarpe și a slujit șarpele gândului omului și l-a slăvit pe om, și a părăsit facerea Mea ascultarea de Mine și a ascultat de om, și s-a făcut în rai neascultare de Dumnezeu și a început apoi frica cea pentru neascultare și pentru ascundere și lupta cea împotriva Celui de Care îi era de-acum frică omului, lupta omului împotriva Mea, ura lui asupra Mea, când el trebuia să aibă în el dragostea Mea, iar când dragostea se schimbă în ură, duhul satanei poate totul pentru desființarea Mea din om. O, a văzut apoi lumea îngerilor păcatul omului asupra Mea, dorul lui de stăpânire peste toate mai mult decât Mine, și chiar peste Mine stăpânire, și s-a făcut satană această uneltire a omului, slujită de îngeri, și de atunci îngerul slujitor omului și ceata lui ademenesc omul în fel și chip ca să-l pedepsească, fiindcă au căzut prin el acești îngeri, au căzut de lângă Dumnezeu și-și văd căderea și se răzbună pe om, pe viața lui cea de veci cu Dumnezeu.

O, popor al venirii Mele la tine, și voi, cei ce Mă luați din acest izvor, care curge de aici spre voi ca să vă hrăniți cu el, o, fiilor, M-a dat judecății, M-a dat în judecată omul în rai, a spus că Eu sunt vinovat pentru neascultarea lui, și au dat apoi vina unul pe altul cei doi, și pe șarpe apoi, dar vina era dată pe Cel ce i-a făcut pe ei bărbat și femeie și M-au dat judecății din unul în altul și au rămas ei apoi unul pentru altul, dar nu și pentru rai. O, dacă s-ar fi pocăit cu fruntea în jos de neascultarea lor, ce bine le-ar fi fost lor, ce bine și Mie și lor și îngerilor căzuți la gândul înălțat în ei deasupra puterii și scaunului Meu de slavă peste cer și pământ!

O, în ziua aceasta îndemn Eu, Domnul, cu părintească milă pe toți cei care ridică duh și cuvânt de judecată asupra lucrului Meu și a lucrărilor Mele de pe pământ și a celor ce le poartă pe ele în numele Meu și le spun lor așa: orice păcat mai poate avea scăpare spre iertare dacă omul are pocăință întreagă pentru el și nu împărțită, dar păcatul cel care lovește în Duhul Sfânt, Făcătorul a toate în toată clipa pe pământ și în cer, e greu de iertat acest păcat, căci este scris hulă acest păcat. Îndoiala în cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi este hulă, nu este mai puțin decât hulă. Nu mai vorbim de cele ce se nasc din această îndoială: cârtirea, nemulțumirea, ura, duhul minciunii, vorbirea de rău, trufia, pedepsirea pentru acestea peste cei urâți și bârfiți și în fel și chip disprețuiți, acestea toate sunt datul în judecată a celor ce sunt priviți așa. O, ce să le spun Eu, Domnul, la cei ce fac acestea peste cei ce-Mi sunt azi purtători de Dumnezeu și de cuvântul Meu cel de azi? O, ce să le spun Eu lor, decât să-i rog să nu judece așa cum pe Mine M-a judecat Adam în rai și M-au dat în judecată din unul în altul cei doi? O, ce să le spun, decât că am spus acum două mii de ani că toți cei ce judecă au și fost judecați prin aceasta.

O, voi, cei ce dați să loviți cu dispreț și cu apăsare peste cei ce-Mi poartă lucrarea, după ce voi M-ați părăsit sub greu, ascultați ce vă spun: Nu este voie la creștini să vorbească de rău, să învinuiască, să judece, să clevetească, să disprețuiască, să se nemulțumească apăsând prin acestea. O, nu este voie cu Dumnezeu să facă omul credincios acestea, iar dacă le face L-a părăsit prea greu pe Dumnezeu și toată legea dragostei și toată frica cea pentru plata cea cuvenită acestora. M-a dat judecății în rai omul și a dat să Mă gonească afară și să rămână el și poftele lui, însă al Meu este totul, al Domnului este pământul, al Domnului este cerul, ale Domnului sunt toate, și El este Stăpânul, și se judecă cu Mine cel ce se ridică la judecată cu lucrările Mele.

Mă doare de la cei ce Mă judecă pentru lucrarea venirii Mele cuvânt peste pământ, judecând ei în fel și chip peste cei ce-Mi poartă venirea și pe toate ale ei. O, cât dispreț, cât duh de judecată, câtă părăsire din partea lor, câtă înjosire asupra celor cu care-Mi duc crucea Mea cea de azi! O, cei ce fac toate acestea celor prea mici ai Mei, prin care Eu merg azi din greu cuvânt peste pământ, aceia Mie Îmi fac toate, și cu Mine se ridică ei la judecată, și zi și noapte plăsmuiesc nemulțumiri și pretenții cei ce M-au părăsit după ce au stat cu Mine pe cale, iar acestea aduc apăsare Duhului Meu Cel din cer și Cel de pe pământ.

Voi sta în fața durerii, voi sta Eu, și-Mi voi ocroti așa lucrarea Mea și locul Meu de pe pământ și pe poporul Meu. Voi sta să dea în Mine toți cei ce dau cu ce apucă să dea, căci ei nu se pocăiesc, nu lasă fruntea jos pentru păcatele lor prin care Mă oropsesc și Mă înjosesc, și sub care Eu Mă bag ca să le port și ca să-Mi ocrotesc mersul și biruința Mea, fiindcă Eu sunt Cel ce sunt, și sunt plin de putere mare, de care omul dezbrăcat de Dumnezeu nu se teme, așa cum nu s-au temut cei ce au dat să dea în Mine și în mersul Meu cel de azi ca să Mi-l oprească, dar au dat în ei și nu în Mine.

O, nu pot să am biziună pe omul cel nestatornic până la sfârșit. Nu pot pe cale cu cel șovăielnic, și nu poate calea Mea pe ea cu cei șovăitori și nepotriviți pentru ea, căci Adam a fost respins de legea raiului când el a călcat peste ea cu inima din el. Am intrat în jale și în disperare când am văzut purtarea lui din rai și M-am dus să-l fac să vadă ce-a făcut, dar numaidecât el s-a ascuns în sine și unul după altul, crezând că se poate. O, nu, căci Dumnezeu este lumină și dreptate, dar dacă omul nu s-a pocăit că L-a supărat pe Dumnezeu, s-a smuls singur din brațul Meu și a căzut pe pământ și și-a făcut voia în voie apoi și a plătit mereu apoi pentru ea, și a plâns omul șapte mii de ani pentru neascultarea lui, și plânge omul, chiar dacă el nu-și înțelege plânsul său.

Să se facă auzit acum glasul cel plin de plâns al omului cel zidit de mâna Mea și care a căzut din rai după ce Eu l-am zidit pe el. Amin.

— O, Bunule și Milosule Stăpân și Făcător al meu, o, Doamne al meu, m-ai luat la masa Ta de azi ca să spun eu neamului omenesc acest adevăr adevărat. Plânge raiul, de șapte mii de ani și mai bine plânge, din ziua când eu, omul, am fost înlăturat din el pentru voia mea cea fără Dumnezeu pentru ea, și plânge omul, Doamne, plânge duhul omului, plânge de atunci și până azi, și numai eu, numai eu, Doamne, port și simt puternic și nemângâiat acest plâns al omului, căci omul este amețit ca și mine în rai când am gândit să Te gonesc pe Tine afară și să rămân eu stăpân, iar Tu supusul meu. O, nemernicia mea, o, neascultarea mea la aceasta m-a tras. Acum, la sfârșit de timp, mi-ai dat mângâierea și cuvântul Tău peste mine și văd cu putere și cu durere vremea aceasta lungă și multă, peste care atât de mult a stricat neascultarea mea. O, slavă Ție și slavă puterilor cerești că ați biruit și ați adus salvare celor ce se pocăiesc, Doamne! O, slavă milei Tale dumnezeiești, Doamne!

O, să nu postească ai Tăi cu nemulțumire și cu gândul la mâncare și cu greu, ci să postească cu duhul iertării frate pentru frate, căci cine nu va ierta fratelui greșalele, nici Tatăl Dumnezeu nu va ierta greșalele lui. O, să nu uite ei să postească senini cu inima și cu fața și cu pântecele, căci fățarnicia care slujește fețele celor ce postesc ca să se arate că postesc, aceasta este plata lor, plată de la lauda de sine și de la fățarnicia cu care ei se hrănesc. O, numai Tatăl este Cel ce vede și Care răsplătește în ascuns celor ce se înfrânează de la bucate bune și de la

bogății, căci omul trebuie în cer să-și aibă averea sa, nu pe pământ, unde este mâncată de timp și de furi și de molii, căci cea din cer nu se strică, fiindcă nu pătrunde în ea răul și dușmanul, iar omul care-și adună în cer, își are și inima în cer, căci Tu l-ai învățat pe om că unde este comoara sa, acolo va fi și inima sa. O, eu știu aceasta, Doamne, căci am pierdut comoara mea în rai când mi-am luat inima din Tine și mi-am pus-o la femeie și nu la Tine cum Tu mi-ai zidit-o să tragă ea, și durerea mea e lungă de șapte mii de ani și mai bine, și e grea durerea despărțirii de Dumnezeu, și n-are cine să-i spună omului în afară de mine durerea despărțirii de Dumnezeu, durerea inimii omului care pentru inima sa se desparte de inima Ta, iar Tu nu-i poți juca în strună celui ce face așa cu Tine, căci Tu ești Cel ce ai făcut cerul și pământul, și nu omul este cel ce le-a făcut. Un fir de praf este omul care dă să se lupte cu Tine, precum o slăvă a Ta este omul care se luptă să fie numai al Tău în toată mulțumirea sufletului său înaintea Ta, iar eu n-am putut în rai să pot așa, și am plătit apoi cu lacrimi fără de mângâiere nedreptatea mea pentru Tine atunci când m-am vândut trufiei cea împotriva Ta.

Voi, cei ce dați să luptați împotriva lui Dumnezeu pentru voi înșivă, o, lăsați armele jos, lăsați nemulțumirea, lăsați trufia cea pentru ea, cârtirea și grăirea de rău, duhul cel cu dispreț împărțit peste frați, judecata și toate ale ei, și luați în brațe și în inimă dorul și duhul de pocăință pentru păcatele voastre, și nu uitați că nu vă vor fi iertate păcatele voastre dacă voi nu veți ierta din inimă oricui vă greșește vouă ceva. Nu uitați voi însă, o, nu uitați că unui adevărat creștin al lui Hristos nu-i poate greși nimeni, că nu este nimeni vinovat pentru el, ci numai el când este vină, căci vina este în om, nu este în afara omului, nu, niciodată. Vă spun această durere eu, căci eu am suferit în rai această înșelare și am crezut că este în Dumnezeu greșeala sau că este de la unul la altul între noi, cei doi, bărbat și femeie, dar n-a fost așa, ci în mine a fost greșeala toată, și a căzut ea apoi pe tot neamul omenesc, și mă căiesc acum înaintea Domnului și plâng cu bucuria mângâiată, că a venit Domnul pe pământ cu venirea Sa cuvânt de pregătire a neamului omenesc pentru ziua judecății făpturii, și că eu, Adam, omul cel zidit de Dumnezeu, am, prin venirea Sa la poporul Său de azi în neamul român, am iertarea promisă și îngăduința să grăiesc omului ieșit din mine din unul în altul că Domnul este Cel Atotputernic și singur Stăpân în cer și pe pământ pe vecii, iar omul este dator lui Dumnezeu cu viața lui, cu ascultarea și cu iubirea cea pentru acestea, ca să se arate fața raiului pe pământ și ca să se odihnească apoi de așteptare toată făptura, toată zidirea lui Dumnezeu, de la început și până la sfârșit și până la slava care nu va mai sfârși, ci pe vecii va fi, iar peste ea, Domnul Împărat, El și tot neamul Lui cel ascultător și iertat prin pocăință mare și ridicat prin puterea ei la rang de fii și moștenitori ai raiului, grădina mea cea de la început, spre care eu privesc și plâng, căci locul din care Domnul a făcut trupul meu din pământ este pus sub apăsare, sub durere de la cei ce, ca și mine în rai atunci, se ascund de Dumnezeu și nu caută cu duhul pocăinței, ci cu duhul judecății și al apăsării din părți și al disprețului peste cei rămași, dar Domnul este Stăpânul facerii Lui, și nădejdea este El și toată lucrarea Lui cea de la început și până azi pentru salvarea omului păcătos.

O, vino, Doamne, vino cu sfinții și Te sălășluiește în toți oamenii și curățește-i pe ei de toată întinarea și mântuiește-i, Doamne, pe ei pe toți apoi! Amin.

— O, aceasta voiesc Eu, Domnul, și am ascultat cu duioșie cuvântul celui zidit de mâna Mea din pământ. O, aceasta să voiți și voi, toți cei care auziți glasul Meu și vă hrăniți din gura Mea, dacă veți putea să Mă lăsați să vă fiu Stăpân. Amin.

Binecuvântare așez Eu, Domnul, peste cei ce încep vremea postului de bucate după puterea iubirii și a credinței lor, dar să ia toți aminte că dacă nu vor fi blânzi și smeriți cu inima și cu tot cuvântul gurii apoi, nu vor posti după adevăr, căci din prisosul inimii grăiește gura, și nu altfel, și așa se vede ce are ea, ce comoară este în ea și unde are ea strânsura sa.

Binecuvântare așez peste tine, poporul Meu de la izvor, și peste cei din cetățile hrănite cu Duhul Meu de aici.

Binecuvintez aparte pe cei ce suferă cu Mine loviturile date Duhului Meu și duhului lor, că e greu și dureros de purtat defăimarea acum de la cei ce odinioară mergeau pe cale crezând și mulțumind așa pentru iertarea Mea de peste ei. Binecuvintez mereu coborârea cuvântului Meu și locul Meu de coborâre, în care aceștia se lovesc, ca și mulți alții care nu știu ce înseamnă acest nou așezământ, așezat de cuvântul Meu pe pământ.

O, fiți mulțumitori, fiilor primitori de Dumnezeu. Fiți rugători Tatălui, Care vă dăruiește pe Fiul și pe Duhul Sfânt. Cereți Lui în numele Meu ocrotirea toată și ajutorarea în toate, și fiți cuminți, o, fiți cuminți, căci cu furtunile grăiesc Eu, nu voi, fiindcă în Mine, nu în voi lovesc ele când ies să bată. Eu, Domnul, întotdeauna Mi-am ocrotit poporul și lucrarea și am stat în fața a toată încercarea, și așa voi sta până la sfârșit. Să nu se plângă nimeni înaintea Mea. Cine este omul ca să se plângă? Omul trebuie să se pocăiască mereu, nu să se nemulțumească înaintea Mea. Eu sunt Domnul și trag din greu cu voi la carul venirii Mele pe pământ cuvânt ca să înnoiesc lumea și toată facerea. Cei necredincioși gândesc și socotesc ca oamenii, căci ei nu iubesc ca Dumnezeu și iubesc ca oamenii și de aceea n-au pace.

Voi, puteri cerești și toate oștirile de sus, ocrotiți lucrarea Mea și venirea Mea și pe poporul cuvântului Meu și pacea coborârii Mele. Aceasta poruncesc Eu, Domnul, vouă. Amin.

Ia aminte, cerule, când Domnul grăiește! Ascultă, pământule, cuvântul gurii Mele! Cei ce se răzvrătesc înaintea Mea din pricina păcatelor lor nu sunt copiii Mei, așa este scris.

Iar Eu, Domnul, voi paște pe poporul Meu și nu se vor clătina în veac cei ce locuiesc în Ierusalim și-Mi sunt ei munte de Sion, muntele Meu cel sfânt, în care Eu și cu ei ne avem locuința, ne avem sălașul. Amin, amin, amin.

4/17 martie 2013